

daaronder een soort van narren, een vermaledijd geslacht, maar waarin de Duitschers juist behagen scheppen. Door hun gezang, gelach, geschreeuw, geweld dreigt de kamer in te vallen, en verstaat niemand zijn buurman. En of ge nu wilt of niet, je moet tot diep in den nacht het uithouden. Eindelijk wordt de kaas, waaruit, zal zij lekker zijn, de wurmen moeten kruipen, weggenomen, en brengt onze gebaarde, norsch en somber als Charon, een houten bord, waarop met krijt cirkels en halve cirkels geteekend zijn; die dit begrijpt, werpt er een stuk geld in, de een voor, de andere na, volgt. Eindelijk, als allen betaald hebben, knikt hij met het hoofd. G. En als iemand klaagt over onbillijke rekening? B. Geen wijze doet dat! Hij kreeg een snauw: «gij betaalt niet meer dan een ander». G. Heerlijke vrijheid! C. Ja! ja! als iemand vermoeid van de reis naar bed wil gaan, heeft hij op de anderen te wachten. B. 't Heeft veel van Plato's Republiek. B. Nu wordt ieder zijn nest aangewezen, niets anders dan een slaapplaats, geen enkel gemak er bij. Met de zindelijkheid is 't als bij den disch: misschien in geen half jaar de lakens gewasschen! G. Hoe gaat het intusschen in den stal? B. De paarden worden er op eendere manier als de menschen behandeld; op enkele plaatsen is 't iets beter. G. Nu wilde ik u wel eens vertellen, hoe men de gasten ontvangt in Italië, in Spanje, in Engeland, in Wales, want de Engelschen hebben iets van de Franschen, iets van de Duitschers als uit beiden gesproten. De inwoners van Wales noemen zich oorspronkelijke Engelschen, autochtonen! B. Goed: doch nu niet! de schipper wacht mij. Later komt gelegenheid tot nieuwen snap.

Van geheel anderen aard is de samenspraak over, of liever het verhaal van een: